

ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

13. září 2005 *

Ve věci T-140/02,

Sportwetten GmbH Gera, se sídlem v Gera (Německo), zastoupená
A. Zumschlingem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM),
zastoupenému D. Schennenem a G. Schneiderem, jako zmocněnci,

žalovanému,

příčemž druhým účastníkem řízení před odvolacím senátem Úřadu pro harmonizaci
na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), vystupujícím jako vedlejší
účastník řízení před Soudem, je

* Jednací jazyk: němčina.

Intertops Sportwetten GmbH, se sídlem v Salzburku (Rakousko), původně zastoupená H. Pfeiferem, dále R. Heimlerem, advokáty,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) ze dne 21. února 2002 (věc R 338/2000-4), týkajícímu se návrhu na prohlášení neplatnosti obrazové ochranné známky Společenství INTERTOPS,

Soud prvního stupně Evropských společenství (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, A. W. H. Meij a I. Pelikánová, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Soudu dne 2. května 2002,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Soudu dne 5. srpna 2002,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejšího účastníka k žalobě došlému kanceláři Soudu dne 22. srpna 2002,

s přihlédnutím k replice došlé kanceláři Soudu dne 7. ledna 2003,

s přihlédnutím k duplice vedlejšího účastníka došlé kanceláři Soudu dne 29. července 2003,

po jednání konaném dne 16. února 2005,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 11. ledna 1999 zveřejnil Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (dále jen „Úřad“) zápis obrazového označení jakožto ochranné známky Společenství požadovaný vedleším účastníkem řízení na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), znázorněného níže, u kterého byla požadována červená, bílá a černá barva:

- 2 Služby, pro něž byl zápis ochranné známky požadován, spadají do třídy 42 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Služby sázkových kanceláří, služby týkající se sázení všeho druhu“ (dále jen „dotčené služby“ a „dotčená ochranná známka Společenství“).
- 3 Dne 17. května 1999 podala žalobkyně u Úřadu návrh na prohlášení neplatnosti týkající se dotčené ochranné známky Společenství podle čl. 51 odst. 1 písm. a) nařízení (ES) č. 40/94. Na podporu svého návrhu se dovolávala absolutního důvodu pro zamítnutí upraveného v čl. 7 odst. 1 písm. f) a odst. 2 nařízení č. 40/94.
- 4 K tomuto datu byla sama žalobkyně majitelkou německé ochranné známky týkající se slovního označení INTERTOPS SPORTWETTEN (dále jen „německá ochranná známka“) pro téže služby, jako jsou služby výše uvedené.
- 5 Rozhodnutím ze dne 2. února 2000 zamítlo zrušovací oddělení Úřadu návrh na prohlášení neplatnosti z toho důvodu, že ochranná známka Společenství není v rozporu s veřejným pořádkem ani s dobrými mravy.
- 6 Rozhodnutím ze dne 21. února 2002 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolací senát zamítl odvolání podané žalobkyní a uložil jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
- 7 Odvolací senát se totiž domníval, že je třeba zkoumat samotnou ochrannou známku za účelem posouzení, zda-li je v rozporu s čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94. Žalobkyně přitom netvrdila, že dotčená ochranná známka Společenství je sama

v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy, byť pouze v Německu. Otázky, zda-li brání veřejné právo tomu, aby vedlejší účastník řízení nabízel dotčené služby jako takové v určité části Společenství nebo zda-li je reklama, kterou vedlejší účastník na tyto služby dělá, jako taková v rozporu s dobrými mravy, nijak nesouvisejí s ochrannou známkou, pod kterou se vedlejší účastník řízení rozhodl nabízet své služby. Nemožnost vedlejšího účastníka řízení užívat dotčenou ochrannou známku Společenství v Německu je popřípadě důsledkem neoprávněnosti nabízet dotčené služby, ale neumožňuje dojít k závěru o neoprávněnosti užívání této ochranné známky jako takové. V důsledku toho není podle odvolacího senátu nutné konkrétně zkoumat, zda je třeba vykládat článek 7 nařízení č. 40/94 samostatně nebo ve vztahu k vnitrostátním zvláštnostem v dané oblasti, ani není třeba zkoumat závěry, ke kterým může vést čl. 106 odst. 2 nařízení č. 40/94.

Návrhy účastníků řízení

8 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil napadené rozhodnutí;

- prohlásil dotčenou ochrannou známku Společenství za neplatnou;

- podpůrně určil, že nelze namítat dotčenou ochrannou známku Společenství vůči německé ochranné známce.

9 Úřad navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

10 Vedlejší účastník řízení navrhuje, aby Soud zamítl návrhy předložené žalobkyní.

11 Vedlejší účastník řízení ve své duplice navrhuje, aby Soud přiložil do spisu rozhodnutí Deutsches Patent- und Markenamt (Německý úřad pro patenty a ochranné známky) ze dne 23. srpna 2000, ve kterém tento úřad nařídil výmaz německé ochranné známky.

12 Vedlejší účastník řízení při jednání rovněž navrhl, aby byla žalobkyni uložena náhrada nákladů řízení.

Právní otázky

K první části návrhu žalobkyně, směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí

Žalobní důvody a argumenty účastníků řízení

13 Žalobkyně se na podporu svého návrhu na zrušení dovolává jediného žalobního důvodu vycházejícího ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí porušuje článek 51 nařízení č. 40/94, vykládaný ve spojení s čl. 7 odst. 1 písm. f) a odst. 2 uvedeného nařízení.

- 14 Podotýká, že právní předpisy řady členských států, zejména právní předpisy Německa, stanoví, že pouze podniky schválené vnitrostátními orgány na příslušném území jsou oprávněny k nabízení dotčených služeb. Jelikož vedlejší účastník řízení nevlastní oprávnění k nabízení dotčených služeb v Německu, není s ohledem na článek 284 Strafgesetzbuch (německý trestní zákon) oprávněn nabízet v této zemi tyto služby nebo na ně dělat reklamu. Rozsudkem ze dne 14. března 2002 mu Bundesgerichtshof (německý nejvyšší spolkový soud) zakázal dělat v Německu reklamu na jeho služby a několika německými soudními rozhodnutími bylo třetím osobám zakázáno užívat dotčenou ochrannou známku Společenství v Německu. Sám vedlejší účastník řízení připustil v řadě sporů projednávaných v Německu, že takové oprávnění nezíská. Žalobkyně dodává, že uvedené vnitrostátní předpisy, včetně článku 284 Strafgesetzbuch, jsou v souladu s právem Společenství (rozsudky Soudního dvora ze dne 24. března 1994, Schindler, C-275/92, Recueil, s. I-1039 ; ze dne 21. září 1999, Läära a další, C-124/97, Recueil, s. I-6067, a ze dne 21. října 1999, Zenatti, C-67/98, Recueil, s. I-7289).
- 15 Podle žalobkyně z toho vyplývá, že dotčená ochranná známka Společenství je v rozporu s veřejným pořádkem a dobrými mravy v Německu, jakož i v jiných členských státech, ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94.
- 16 V tomto ohledu odkazuje na rozhodnutí vydaná Bundespatentgericht (německý spolkový patentový soud) ve věcech zvaných „McRecht“, „McLaw“ a „Cannabis“, neboť přestože v nich nebyl přijat důvod k prohlášení neplatnosti, má se v nich za to, že není-li daný poskytovatel na základě zákonného zákazu oprávněn nabízet své služby, nemá žádné právo ohledně ochranné známky vztahující se k poskytování těchto služeb.
- 17 Žalobkyně zpochybňuje, že by byly pro výklad čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94 třeba jednotné evropské normy. Z výše zmíněné judikatury a zejména z výše uvedeného rozsudku Zenatti vyplývá, že je třeba na evropské úrovni přihlídnout ke vnitrostátnímu posouzení právní úpravy týkající se přijímání sázek na sportovní události. Článek 106 odst. 2 nařízení č. 40/94 neznamená, že musí být k tomuto

posouzení přihlédnuto pouze na vnitrostátní úrovni, nýbrž že na této úrovni k němu lze rovněž přihlédnout. Jinak by podle žalobkyně byl čl. 7 odst. 2 nařízení č. 40/94 zbaven své podstaty tím, že by bylo vyloučeno prohlášení neplatnosti ochranné známky v případě, kdy daná ochranná známka Společenství nemůže být užívána pouze v části Společenství.

- 18 Žalobkyně rovněž uplatňuje, že jestliže s ohledem na zásadu, podle které musí být ochranná známka užívána, aby zůstala nadále chráněna, je její užívání, pokud jde o služby, pro které je zapsána, od počátku vyloučeno a pokud jakékoliv jiné užívání je v oblasti těchto služeb zakázáno, nemůže být nikterak ekonomicky využívána, a neexistuje tak žádné právo, aby byla zapsána. Co se týče ochranné známky Společenství, její užívání v jediném členském státě sice stačí ke splnění povinnosti užívání upravené v článku 15 nařízení č. 40/94, čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení však vyjadřuje zásadu, podle níž majitel ochranné známky musí být schopen tuto ochrannou známku užívat v celém Společenství, s výjimkou jeho zanedbatelné části.
- 19 Žalobkyně krom toho uplatňuje, že vzhledem k tomu, že o zápis dotčené ochranné známky Společenství bylo požádáno dne 27. listopadu 1996, takže má tato ochranná známka přednost před německou ochrannou známkou, kdyby nebyla ochranná známka Společenství prohlášena za neplatnou, nemohla by žalobkyně užívat německou ochrannou známku, a to i když vedlejší účastník není oprávněn nabízet své služby v Německu.
- 20 Žalobkyně konečně zpochybňuje výklad čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94, zastávaný Úřadem, podle nějž toto ustanovení umožňuje pouze zamítnout zápis ochranných známek, které jsou zjevně v rozporu se základními normami života ve společnosti, jakými jsou urážky a hanobení. I když připustíme, že tomu tak je, dané

ustanovení je v projednávané věci každopádně porušeno. Z výše zmíněné judikatury totiž vyplývá, že Soudní dvůr přiznává velký význam ochraně občanů proti nebezpečí využívání jejich hráčské vášně. Služby, jež mohou využíváním této vášně přivést určitou osobu k materiálnímu krachu, by měly být posuzovány stejně jako urážky a hanobení.

- 21 Úřad a vedlejší účastník řízení zpochybňují opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

Závěry Soudu

- 22 Je namístě nejdříve připomenout, že čl. 51 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94, ve znění platném do 9. března 2004, do data, kdy vešlo v platnost nařízení Rady (ES) č. 422/2004 ze dne 19. února 2004, kterým se mění nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 70, s. 1; Zvl. vyd. 17/02, s. 3), stanoví, že ochranná známka Společenství se prohlásí za neplatnou na základě návrhu podaného u úřadu „pokud byla ochranná známka Společenství zapsána v rozporu s [...] článkem 7 [tétoho nařízení]“.
- 23 Toto ustanovení stanoví ve svém odst. 1 písm. f), že do rejstříku se nezapíší „ochranné známky, které jsou v rozporu s veřejným pořádkem nebo s dobrými mravy“, a ve svém odstavci 2, že „[o]dstavec 1 se použije, i když důvody k zamítnutí existují jen v části Společenství“.
- 24 Je třeba bez dalšího konstatovat, že týkají-li se argumenty žalobkyně údajně jiných členských států, než je Německo, nejsou podepřeny žádným konkrétním a přesným důkazem. V důsledku toho nejsou tyto argumenty v tomto rozsahu relevantní.

- 25 Dále je namístě konstatovat, že žalobkyně netvrdí, že je označení obsažené v dotčené ochranné známce jako takové v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy, ani že tomu tak je u služeb, ke kterým se tato ochranná známka vztahuje. Její argumenty se vztahují zejména k tvrzení, že vedlejšímu účastníkovi řízení je zakázáno nabízet v Německu dotčené služby a dělat na ně reklamu na základě vnitrostátních právních předpisů, které stanoví, že k nabízení služeb týkajících se sázení jsou oprávněny pouze podniky schválené příslušnými orgány. V tomto ohledu je nesporné, že vedlejší účastník řízení nevlastní oprávnění k nabízení dotčených služeb v Německu.
- 26 Soud má nicméně za to, že tato okolnost neznamená, že dotčená ochranná známka Společenství je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94.
- 27 V tomto ohledu je namístě nejdříve uvést, že, stejně jak je vysvětleno v napadeném rozhodnutí a jak to tvrdí Úřad a vedlejší účastník řízení, je třeba zkoumat samotnou ochrannou známku, a sice označení vztahující se k výrobkům a službám obsaženým v zápisu ochranné známky, za účelem posouzení, zda-li je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy.
- 28 V této souvislosti je třeba připomenout, že Soud ve svém rozsudku ze dne 9. dubna 2003, *Durferrit v. OHIM – Kolene (NU-TRIDE)* (T-224/01, Recueil, s. II-1589) zdůraznil, že z celkového výkladu jednotlivých pododstavců čl. 7 odst. 1 nařízení č. 40/94 vyplývá, že se tyto pododstavce týkají vnitřních vlastností přihlašované ochranné známky, a nikoliv okolností jednání přihlašovatele ochranné známky (bod 76).

- 29 Okolnost, že je vedlejšímu účastníku řízení zakázáno nabízet dotčené služby v Německu a dělat na ně reklamu, nemůže být posouzena tak, že se vztahuje k vnitřním vlastnostem této ochranné známky ve smyslu výše uvedeného výkladu. Není tudíž možné, aby ochranná známka byla v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy následkem této okolnosti.
- 30 Dále je třeba poznamenat, že žádný argument předložený žalobkyní nemůže změnit toto posouzení.
- 31 Co se totiž týče rozhodnutí vydaných Bundespatentgericht v uvedených věcech McRecht, McLaw a Cannabis, z judikatury vyplývá, že režim Společenství ochranných známek představuje samostatný systém, jehož uplatnění nezávisí na žádném vnitrostátním systému [rozsudek Soudu ze dne 5. prosince 2000, Messe München v. OHIM (electronica), T-32/00, Recueil, s. II-3829, bod 47]. Zápis označení jakožto ochranné známky Společenství může být tudíž posuzován pouze na základě relevantní právní úpravy Společenství [rozsudek Soudu ze dne 9. října 2002, Glaverbel v. OHIM (Povrch skleněné desky), T-36/01, Recueil, s. II-3887, bod 34]. Z toho vyplývá, že uvedená rozhodnutí Bunderspatentgericht nejsou v projednávaném případě relevantní. Je nutné v každém případě konstatovat, že žádné z těchto rozhodnutí nepřijímá důvod neplatnosti, jak připouští žalobkyně. Tato rozhodnutí se ostatně týkají označení a výrobků, které se liší od označení a výrobků v projednávané věci.
- 32 Pokud jde o argument vycházející ze zásady, podle které musí být ochranná známka užívána, aby zůstala nadále chráněna, stačí připomenout, jak je uvedeno výše, že je třeba zkoumat samotnou ochrannou známku, a sice označení vztahující se k výrobkům a službám obsaženým v zápisu ochranné známky, za účelem použití čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94. Z toho vyplývá, že co se týče použití tohoto ustanovení jsou veškeré otázky související s užíváním dotčené ochranné známky Společenství bezvýznamné.

33 Pokud jde o argument, že by žalobkyně nemohla užívat svoji německou ochrannou známku, kdyby nebyla dotčená ochranná známka Společenství prohlášena za neplatnou, stačí podotknout, že i když připustíme, že tomu tak je, tato okolnost není relevantní, pokud jde o to, zda je ochranná známka Společenství v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Tato posledně zmíněná otázka, která je jako jediná v projednávané věci nejasná, totiž patří mezi absolutní důvody pro zamítnutí zápisu obsažené v čl. 7 nařízení č. 40/94, jež jsou předmětem samostatného posouzení, aniž by nějak souvisely s jinými ochrannými známkami. Otázka ohledně užívání německé ochranné známky žalobkyní je tudíž v projednávaném případě bezvýznamná.

34 Konečně, co se týče argumentu vycházejícího z čl. 106 odst. 2 nařízení č. 40/94, je třeba připomenout, že toto ustanovení uvádí, že „[n]ení-li stanoveno jinak, není tímto nařízením dotčeno právo učinit na základě občanského, správního nebo trestního práva členského státu nebo na základě ustanovení práva Společenství kroky směřující k zákazu užívání ochranné známky Společenství, lze-li podle práva členského státu nebo práva Společenství zakázat užívání národní ochranné známky“.

35 Ačkoli z tohoto ustanovení vyplývá, že užívání ochranné známky může být zakázáno zejména na základě pravidel veřejného pořádku a dobrých mravů, přestože je tato ochranná známka chráněna zápisem Společenství, nevyplývá z toho, že je tato možnost relevantní vzhledem k otázce kladené v čl. 51 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94 a vznesené žalobkyní, která spočívá v tom, zda byla tato ochranná známka zapsána v souladu s článkem 7 téhož nařízení. Tento argument je tedy třeba zamítnout.

36 Krom toho, jelikož bylo výše rozhodnuto, že okolnost spočívající v tom, že vedlejší účastník řízení není oprávněn nabízet v Německu dotčené služby a dělat na tyto služby reklamu, neznamená, že je dotčená ochranná známka Společenství v rozporu s čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94, není nutné zabývat se otázkou,

projednávanou mezi účastníky řízení, zda je třeba toto ustanovení vykládat samostatně. Stejně tak není nutné zkoumat ani správnost výkladu tohoto ustanovení, jenž zastává Úřad, ani argumenty předložené žalobkyní v odpověď na tento výklad.

- 37 Konečně vzhledem k tomu, že okolnost spočívající v tom, že vedlejší účastník řízení není oprávněn nabízet v Německu dotčené služby a dělat na tyto služby reklamu, není, pokud jde o uplatnění čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94 relevantní, není namístě zkoumat, jak tvrdí vedlejší účastník, zda tato okolnost porušuje volný pohyb služeb.
- 38 Z výše uvedeného vyplývá, že jediný žalobní důvod uplatňovaný na podporu první části žalobního návrhu musí být zamítnut, a s ním tedy i tato první část žalobního návrhu.

K druhé části žalobního návrhu, směřující k prohlášení dotčené ochranné známky Společenství za neplatnou

- 39 Pokud jde o druhou část žalobního návrhu, je namístě uvést, že z kontextu první a druhé části žalobního návrhu vyplývá, že druhá část předpokládá, že první částí směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí bude alespoň částečně vyhověno a že druhá část návrhu se předkládá pouze v případě, pokud bude vyhověno první části, jak to při jednání potvrdila žalobkyně.

- 40 Vzhledem k tomu však, že nebylo shledáno, že je namístě zrušit napadené rozhodnutí, není namístě rozhodovat o přípustnosti nebo meritů druhé části žalobního návrhu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 22. června 2004, „Drie Mollen sinds 1818“ v. OHIM – Nabeiro Silveria (Galáxia), T-66/03, Sb. rozh. s. II-1765, body 50 a 51)

K třetí části žalobního návrhu, předložené podpůrně a směřující k tomu, aby bylo určeno, že nelze namítnat dotčenou ochrannou známku Společensví vůči německé ochranné známce

Argumenty účastníků řízení

- 41 Žalobkyně na podporu tohoto návrhu vysvětluje, že je třeba jasně stanovit, že dotčená ochranná známka Společensví nepřiznává jejímu majiteli celkový „zabraňující“ účinek pro celé Společensví, pokud je tomuto majiteli znemožněno užívat tuto ochrannou známku v části Společensví, zatímco jiné podniky této možnosti využít mohou.

- 42 Úřad a vedlejší účastník řízení při jednání tvrdili, že tato třetí část žalobního návrhu musí být odmítnuta jako nepřipustná z důvodu nedostatečné argumentace a proto, že takové rozhodnutí spadá do působnosti vnitrostátního práva, nikoliv do pravomoci Soudu.

Závěry Soudu

- 43 Je namístě rozhodnout o této podpůrné části žalobního návrhu, neboť, jak bylo rozhodnuto výše, první a druhá část žalobního návrhu, předložené jako hlavní, musejí být zamítnuty.

- 44 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředkládá na podporu této třetí části žalobního návrhu žádnou skutečnost, je namístě odmítnout tuto část jako nepřípustnou a to z toho důvodu, že nespĺňuje požadavek stanovený v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu, podle nějž musí žaloba obsahovat zejména stručný popis žalobních důvodů.

K návrhu podanému vedlejším účastníkem řízení směřujícímu k přiložení rozhodnutí, kterým Deutsches Patent- und Markenamt nařídil výmaz německé ochranné známky, do spisu

- 45 V tomto ohledu stačí podotknout, že jelikož není namístě rozhodovat o návrhu žalobkyně směřujícímu k prohlášení dotčené ochranné známky Společenství za neplatnou a že tato žaloba musí být ve zbývající části zamítnuta, není namístě rozhodovat o tomto návrhu vedlejšího účastníka řízení.

K nákladům řízení

- 46 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. V projednávaném případě byla žalobkyně neúspěšná a Úřad požadoval, aby jí byla uložena náhrada nákladů řízení. Při jednání vedlejší účastník rovněž navrhl, aby byla žalobkyni uložena náhrada nákladů řízení. Skutečnost, že požadoval náhradu nákladů řízení až při jednání, nebrání tomu, aby bylo jeho návrhu vyhověno (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 1979, NTN Toyo Bearing a další v. Rada, 113/77, Recueil, s. 1185, a stanovisko generálního advokáta M. Warnera k tomuto rozsudku, Recueil, s. 1212, 1274). Je tedy namístě uložit žalobkyni náhradu veškerých nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Není namístě rozhodovat o návrhu žalobkyně směřujícím k prohlášení obrazové ochranné známky Společenství obsahující slovní prvek INTER-TOPS za neplatnou a ani o návrhu vedlejšího účastníka řízení směřujícím k přiložení písemnosti do spisu.**

- 2) **Ve zbývajících částech žaloba zamítá.**

- 3) **Žalobkyni se ukládá náhrada veškerých nákladů řízení.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. září 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

J. Pirrung